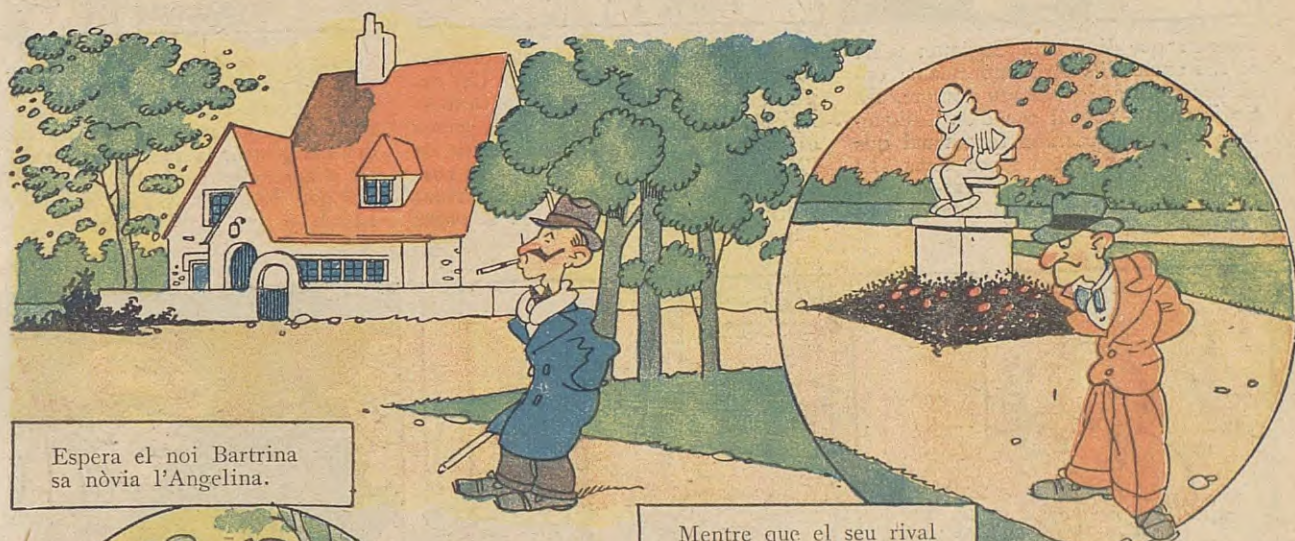

WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

El rival triomfant

Espera el noi Bartrina
sa nòvia l'Angelina.

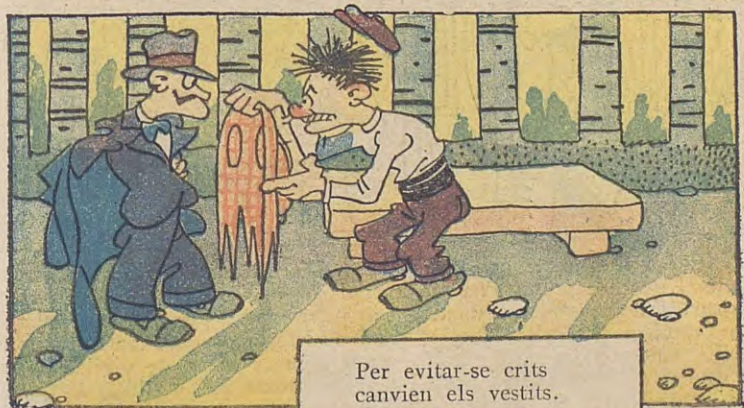

Li posa amb precaució
un rastell al bastó.

Mentre que el seu rival
pensa fer-li algun mal.

D'un obrer que passava
el vestit esqueixava.

Per evitar-se crits
canvien els vestits.

La nòvia se n'ha anat
amb l'altre, afortunat.

Amoteno

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

l'horror que li feia a Segimon veure el seu oncle Silvestre empresonat; optà per rescatar-lo pel seu compte. En Segimon, un cop al cau d'en Caliquenyo, rebé una pallissa fenomenal que el deixà estabornit i sense esma. El ferotge lladregot, en castigar-lo així, li féu avinent que havia estat encara

poc enèrgic, però que si intentava escapolir-se una altra vegada, ja l'hi explicaria d'altra manera com anava d'errat. Mentre tots aquests acontereiments es produïen, la Llúcia havia sortit de l'hospital, frísosa per veure què li passava al seu fill que no s'havia deixat veure. Podeu imaginar el seu desesper

en arribar a casa el seu germà i no trobar-lo, assabentant-se per Silvestre que Segimon estava d'aprenent. La bona dona, que no esperava res de bo del seu germà, ja s'imaginà que no seria a aprendre res de bo. Fou endebades que Silvestre volgués convèncer a Llúcia de què la vida a què destinava

el seu fill era la més planera i la que podia proporcionar-li més guanys amb el mínim esforç. El cinisme del seu germà la desconcertava, però ella es féu el propòsit de retrobar el fill i fugir d'aquell ambient, no sabia on anirien, però l'important era fugir. El senyor Cortès, afectant indiferència, es

dedicà a vigilar la taverna, i eren tan destacades les maneres i dades del Caliquenyo, que no li fou difícil identificar-lo. Després d'algunes hores de fer de detectiu el senyor Cortès, veient que Caliquenyo sortia, es disposà a seguir-lo dissimuladament. D'aquesta manera esbrinà l'amagatall del lladregot. El

senyor Cortès decidit es ficà a la llòbrega escala seguint el Caliquenyo, però aquest, que era malfiat, es girà d'una revolada i encarrant-se amb el foraster li digué amb cara ferrenya: —¿Què hi busca aquí? Però el senyor Cortès, sense immutar-se, respongué: —Sóc metge i vinc perquè m'han cridat a ca-

sa uns tals (aquí digué el nom que li passà pel cap) Gutiérrez; ¿voldria dir-me a quin pis viuen? —Precisament viuen en el mateix replà que jo, contestà Caliquenyo (ara amb to que volia ésser amable). El senyor Cortès es veié atrapat d'haver endevinat un nom real, i hagué de seguir la pamplina. Picà a

la porta indicada i li digueren que tots estaven bons i que ningú no l'havia anat a buscar. L'home s'excusà dient que algun bromista pocasolta l'havia enganyat. El senyor Cortès se n'anà rondinant com si estés contrariat, però en realitat contentíssim del descobri-

ment. D'acord amb el senyor Túria, el propi senyor Cortès, que s'havia mostrat prou expert, procurà entrevistar-se amb la Llúcia, lo qual també li representà algunes hores de vigilar la taverna esperant que la Llúcia sortís per algun encàrrec, o en Silvestre, per ell

(Acabarà.)

Història jueva

El jueu Abraham Levi escriví una lletra a Jehovà demanant-li vint duros per sortir d'un compromís.

El carter, en veure l'adreça «A Jehovà», porta la lletra a la Sinagoga i el Gran Rabí

la llegeix i queda commogut en veure la fe senzilla del pobre Abraham.

Fa una capta entre la Junta d'Obra per auxiliar el pobre vell i reuneixen quinze duros.

—Té Abraham. Jehovà m'ha tramès aquests quinze duros per tu.
—Gràcies, Rabí.

—¿Una altra lletra a Jehovà? Cap a la Sinagoga falta gent.

—Mireu, senyors, Abraham ha tornat a escriure. Deu donar gràcies a Jehovà pels diners.

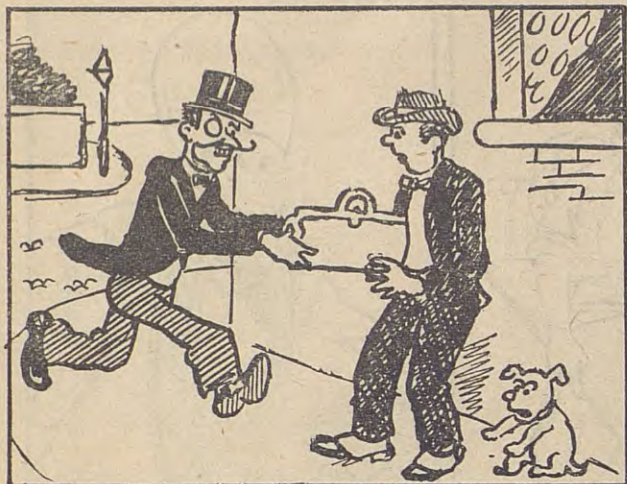

—Vejam, llegim què diu...

*A Jehovà;
Quant algúen re-
metre'm diners
feu-ho directament
perquè a la Sinagoga
són uns lladres que
només m'han do-
nat quinze duros.
Abraham Levi*

!! . . . . . !!!

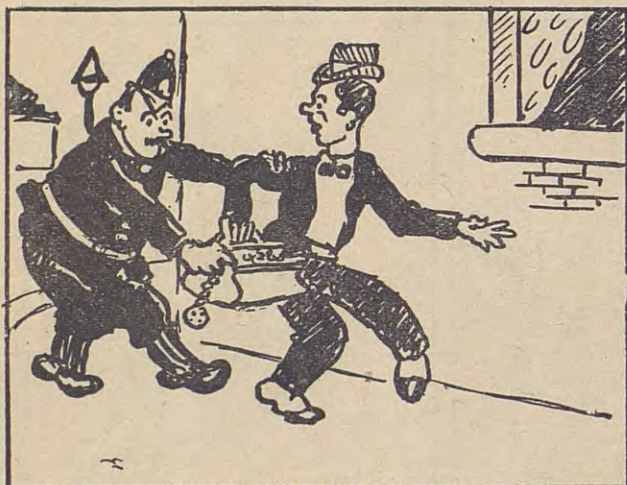
La bóta salvadora

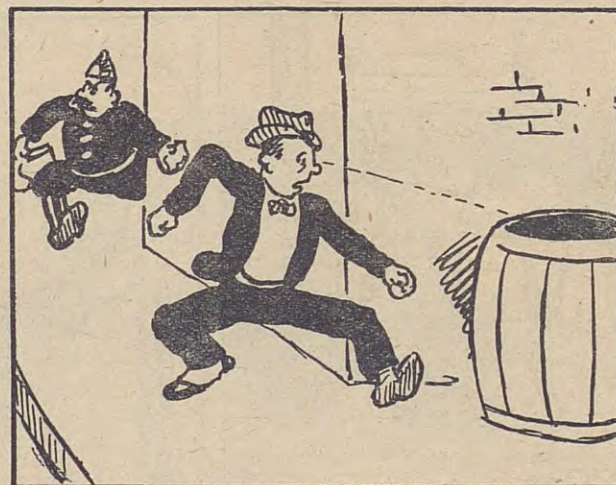
En Policarp s'estava esperant la xicota, quan de sobte un individu tot ben vestit li entrega un maletí.

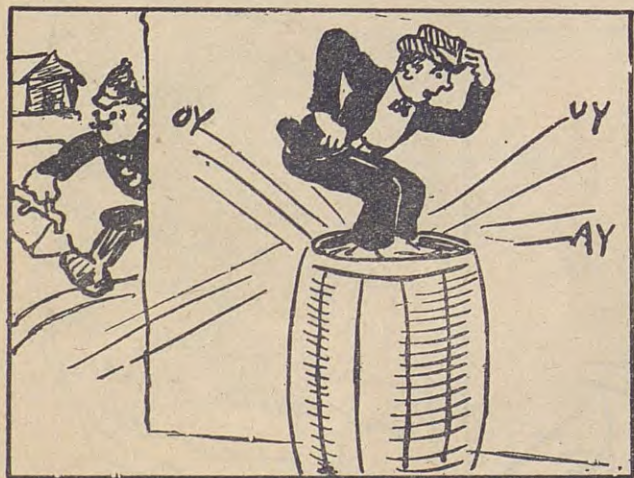
Decidit a esbrinar ço que conté, l'obre sense fixar-se que un guàrdia se l'estava contemplant.

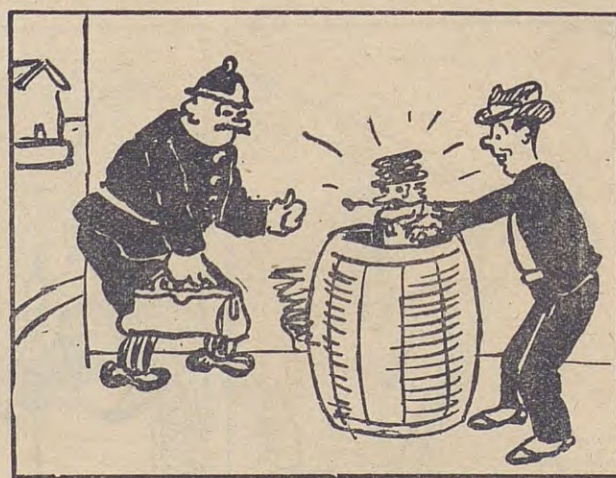
Quina no és la seva sorpresa en veure que està ple de joies i rellotges! però més gran és en sentir-se la *carinyosa* mà del guàrdia que l'agafa com a lladre.

El primer que fa una persona en trobar-se en aquest cas és buscar una fugida, i en Policarp, per no ésser diferent dels altres, busca un lloc per amagar-se.

Veu en girar la cantonada una bóta i sense pensar-s'ho un instant fa un salt per ficar-se dins. Però es veu que dintre la desgràcia estava de sort, perquè sent un soroll d'ossos com si hagués plegat un acordeon.

I descobreix que el que feia aquell soroll era el veritable lladre, que s'havia amagat allà dins fugint de la persecució del guàrdia.

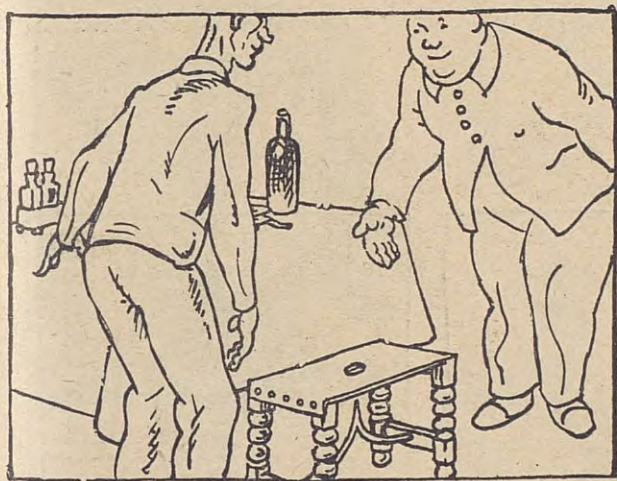
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

—Caram, això sí que serà un bon negoci, amb la gana que tragino!—exclama l'hereu Tapioles, que és un dels homes que mengen més de tota la rodalia.

El que no li va fer tanta gràcia va ésser la condició que va posar-li l'hostaler: que el pagament havia d'ésser per adelantat, a la bestreta. En fi, amb certa desconfiança va desprendre's de les cinc pessetones.

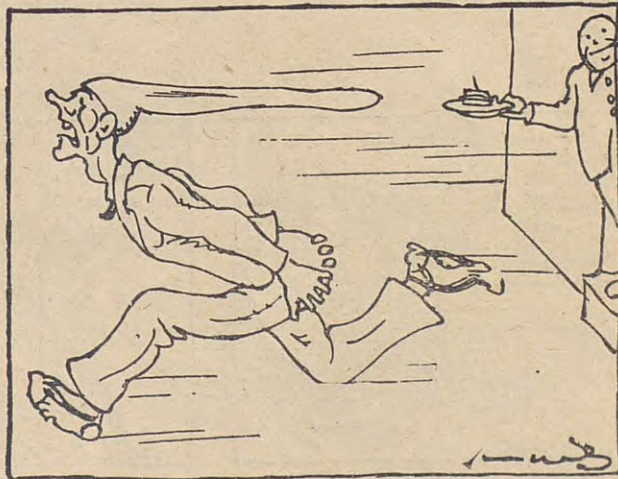
—Segui, segui, de seguida li portaré l'arròs! En Tapioles va reparar que el seient era molt artístic, de cuir molt flexible, amb un foradet al mig. El que no va reparar és que sota mateix del foradet hi havia un ferro punxent.

L'arròs va venir; almenys hi havia dues lliures! En Tapioles es veia amb cor d'acabar-se'l; i efectivament, se'l va acabar. I en acabar-lo, nostre home pesava un parell de lliures més.

Com que el seient era de cuir flexible, a mida que el pagès pesava s'anava enfonsant, enfonsant, fins que, després que va haver engolit tres lliures més de faves, va entrar en funcions la punxa de ferro.

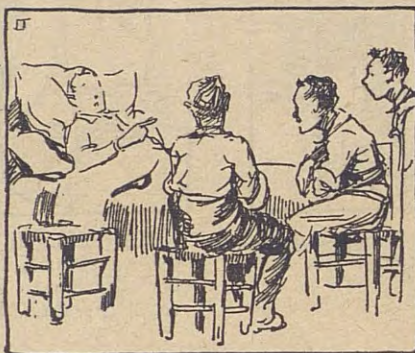

I, a pesar de l'amable insistència de l'hostaler, en Tapioles no va voler de cap manera menjar-se el tercer plat. De sobte se li havia estrocat la gana!

La unió fa la força

I
En conèixer que es moria
un llaurador revellit
cridà al voltant del seu llit
els quatre fills que tenia.

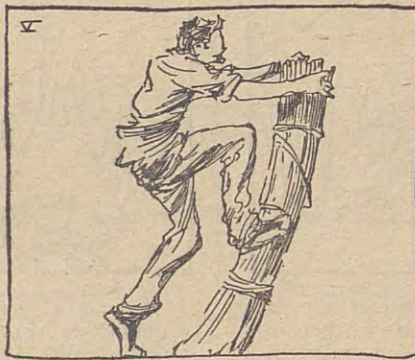
II
—Me'n vaig de pressa—els digué
i un consell us vull donar
que molt us ha d'ajudar
per passar la vida bé.

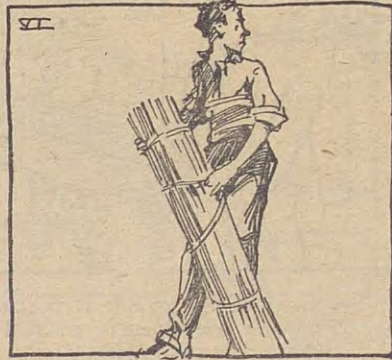
III
I assenyalant un gran feix
de bastons que en un recó
ja tenia a prevenció
digué:—Vejam qui el parteix.

IV
El més gran ho va provar
i malgrat fer molta força
els bastons no pogué tórcer
ni cap no en pogué trencar.

V
Llavors ho provà el segon
amb el mateix resultat.
El feix amb tenacitat
resistí l'esforç pregon.

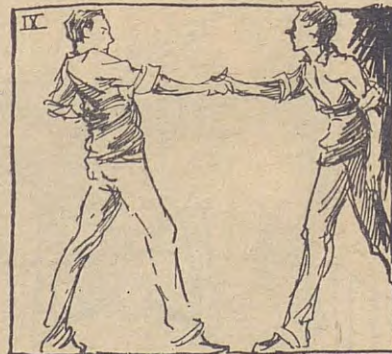
VI
Ni els altres xicots tampoc
no pogueren fer-hi res.
El vell digué al gran:—Desfés
ara el feix. Prou d'aquest joc.

VII
—Pren els bastons d'un a un
i així vés-los trencant. ¿Oï
que així és més fàcil?—El noi
els tingué trencats al punt.

VIII
—D'aquell feix tan rabassut
que trencar-se no volia,
què en queda? Junt resistia
prò separat és vençut.

IX
I així el vell pare acabà:
—Si voleu vèncer arreu
sempre agermanats visqueu
i ningú no us vencerà.

Escombrant la sala

El senyor Genís Taules i la seva muller na Conxa Taló eren comediants d'ofici que durant molts anys havien actuat pels escenaris del món amb un èxit que si bé no fou mai res d'extraordinari, els permeté recollir una quantitat rodona i pensar en establir-se pel seu compte i fundar una companyia dramàtica.

—Quina sort vaig tenir de no néixer a Anglaterra!

—¿Per què?

—Perquè no sé ni un mot d'anglès.
(De *Pèle-Mêle*.)

No els costà gaire dur a terme el seu propòsit i aviat la companyia Taló-Taules començà d'actuar a les taules i darrera els telons de tots els escenaris ciutadans i comarcals.

El negoci anava vent en popa i el senyor Taules tenia grans esperances per al porvenir. Però com que era de mena emprenedor, no es resignà pas a arrossegar-se tota la vida per les taules del país, sinó que projectà dur la seva companyia a Amèrica, veritable paradís dels còmics, com Barcelona ho és dels futbolistes txecs i hongaresos i París ho és dels músics negres i gautxos.

De manera que el dia 4 de no sé quin mes d'un any ignorat, la companyia Taló-Taules s'embarcava en el «Reina Victòria» amb destí a les principals repúbliques sudamericanes.

Però el senyor Taules estava furios. Faltava un quart per llevar la palanca del vaixell i encara no s'havia presentat el barba de la companyia, un vell còmic sense el qual res no haurien pogut fer a l'Amèrica. Per fi, quan ja estaven els mariners des-

lligant els cordatges, aparegué a la passarella un home de mitja edat, afaitat com a bon còmic i carregat de maletes, que es dirigí al senyor Taules dient:

—Vinc en lloc del seu barba que s'ha posat greument malalt. Jo el substituiré.

—Vostè? ¿I qui és vostè?

—Sóc el cunyat del malalt. Em dic Enric Calvo, i del meu nom, combinació dels de dos famosos actors, ja se'n desprèn que sóc un as de les taules. Accepti'm, que no se'n penedirà.

Com que no hi havia més remei, el senyor Taules accedí i s'endugué el substitut cap a l'Amèrica.

***

La primera representació de la companyia Taló-Taules a Monte Video es desenrotllava davant d'un públic tan nombros com selecte, com diuen els crítics ensabonadors. Tot anava com una seda. Tot, fins que les peripècies del drama ordenaren que sortís a escena el barba.

Sortir ell, començar a parlar i iniciar-se una desfilada general del públic, tot fou u. Quin home! quina veu! quina dicció! quina ignorància del paper i dels més elementals rudiments de l'art dramàtic!

L'èxode del públic adquirí tals proporcions, que els acomodadors es veieren obligats a demanar que sortissin primer les dones i les criatures com en cas d'incendi...

El resultat fou, que l'endemà a penes si acudí ningú al teatre i els pocs que ho feren fugiren també en iniciar n'Enric Calvo la seva desgraciada intervenció.

El senyor Taules no vacillà gens i agafant pel clatell el còmic funest, el posà a la porta amb una setmana de jornal.

Però la mala fama ja corria i ningú no acudí al teatre Taló-Taules cap més dia, fins que el pobre director i la seva muller es trobaren quasi arruïnats.

Per sort, el senyor Taules era home de grans acudits i abans de perdre tot

el seu capitalet, embarcà cap a Europa els seus còmics i ell i sa muller adquiriren un cinema a Monte Video per guanyar-s'hi les garrofes.

El cinema Taló Taules tingué un gran èxit, pel bon gust que el senyor Taules demostrà en l'elecció de les pel·lícules. Però l'èxit fou excessiu. És a dir, que com feien sessió contínua i les pel·lícules agradaven tant, la gent s'hi quedava pel mateix preu tarda i nit i al senyor Taules se li igualia el negoci.

Un dia, però, passejant per les vores del Plata, trobà n'Enric Calvo en estat llastimós. Mort de gana, esparcat, flac... En veure el senyor Taules se li apropà i li digué:

—Per favor, doni'm feina, encara que només sigui per menjar! Escombraré la sala! faré el que vulgui!

—Res d'això, amic Calvo—féu en Taules—. Vostè vindrà a recitar versos davant del meu públic.

Se li havia ocorregut una idea genial que a la pràctica resultà estúpida.

Des d'aquell dia, en acabar-se les pel·lícules del programa i abans de repetir-les, sortia a l'orquestra el «rap-soda Enric Calvo», com diuen els cartells, i recitava poesies de Campoamor, de Bècquer i de Zorrilla, tan malament, que tothom se n'anava i quedava la sala buida per a la sessió de la nit!

REMEI SEGUR

—Doctor—exclamà en Rafeques que es trobava molt malalt, —fa tres dies em menjava un àpat de ceba i pa i encara el tinc a l'estómac que no puc pair-lo pas.

—Es senzilla—diu el metge —la cura d'un cas semblant. Quan vulgui menjar pa i ceba compte des d'ara tindrà de menjar-se'l (no ho descuidi) tres dies adelantat.

P. E. P.

—¿En Rafeques? Ja ho crec que el conec. D'ençà que el vaig visitar ja no té res.

—¿I què tenia, doctor?

—Deu mil pessetes.

(De *Pèle-Mêle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Un remei equivocat
d'un perill els ha salvat.*

Molt en Balaga barrina
amb llibres de medicina.

—Una recepta hi ha aquí
que als bolets treu el verí.

Cullen dotzenes i cents
d'afrosos mataparents.

En fan una gran cuinada
amb la recepta trobada.

Un cistell n'han carregat
i els porten cap al mercat.

Els bandits del Roure Vell
els afanen el cistell.

I amb gatzara esbogerrada
han fet una boletada.

En senten prompte els efectes
i resten tots interfectes.

—Ja ho diu la dita, Balaga:
Aquell qui la fa la paga.